

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΔΕΥΤΕΡΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΟΥ ΑΡΧΙΡΑΒΒΙΝΑΤΟΥ ΤΗΣ ΕΒΡΑΪΚΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ
κατά ΤΟΥΡΚΙΑΣ
(Προσφυγή αριθ. 1574/12)

ΑΠΟΦΑΣΗ

Άρθρο 34 * *Locus standi* (ενεργητική νομιμοποίηση) * Άρθρο 35 § 3 α) * *Ratione personae* (προσωπικό πεδίο εφαρμογής) * Το Αρχираββινάτο θεωρείται προσφεύγον * Εκπροσωπεί τους πιστούς του και συνιστά ένα λατρευτικό ίδρυμα διεπόμενο από διατάξεις που ανατρέχουν στην οθωμανική εποχή * Απέκτησε στο όνομά του ακίνητα και είχε την ελεύθερη χρήση τους * Η ικανότητα παράστασης στο δικαστήριο και απόκτησης ακινήτων ουδέποτε αμφισβητήθηκε από τις διοικητικές αρχές ή τα εθνικά δικαστήρια

Άρθρο 1 Π1 * Προστασία της περιουσίας * Απρόβλεπτη άρνηση των εθνικών δικαστηρίων να εγγράψουν στο όνομα του προσφεύγοντος στο κτηματολόγιο ένα οικόπεδο επί του οποίου έχει ανεγερθεί μία παλαιά συναγωγή που του ανήκει σύμφωνα με τις μη εφαρμοστέες διατάξεις * Εγγραφή του οικοπέδου στο όνομα του Δημοσίου Ταμείου * Το Άρθρο 1 Π1 έχει εφαρμογή * Περιουσιακό συμφέρον που συνιστά περιουσιακό στοιχείο * Το προσφεύγον είχε ασκήσει μία σαφή, αδιάκοπη και αναμφισβήτητη νομή της συναγωγής επί τέσσερις αιώνες περίπου * Το οικόπεδο και το κτίσμα χαρακτηρίζονται από συγκεκριμένες ιδιαιτερότητες και χρήση που σχετίζονται με την θρησκευτική ζωή της εβραϊκής κοινότητας

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

21 Μαρτίου 2023

Η απόφαση αυτή θα καταστεί τελεσίδικη σύμφωνα με τα οριζόμενα από το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης. Μπορεί να αποτελέσει το αντικείμενο διορθώσεων ως προς την μορφή.

Στην υπόθεση του Αρχираββινάτου της εβραϊκής κοινότητας της Σμύρνης κατά Τουρκίας,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (δεύτερο τμήμα), συνεδριάζοντας σε τμήμα, αποτελούμενο από τους εξής:

Arnfinn Bårdsen, *πρόεδρος,*

Jovan Ilievski,

Pauliine Koskelo,

Saadet Yüksel,

Lorraine Schembri Orland,

Frédéric Krenc,

Davor Delenčinović, *δικαστές,*

και Hasan Bakırcı, *γραμματέας τμήματος,*

Λαμβάνοντας υπόψη:

την προσφυγή (αριθ. 1574/12) στρεφόμενη κατά της Δημοκρατίας της Τουρκίας της οποίας μία θρησκευτική οργάνωση, το Αρχираββινάτο της εβραϊκής κοινότητας της Σμύρνης (*«Izmir Musevi Cemaati Hahambaşılığı»*), προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την προάσπιση των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών («η Σύμβαση») στις 2 Δεκεμβρίου 2011,

τις παρατηρήσεις των διαδίκων,

Αφού διασκέφθηκε σε δικαστικό συμβούλιο στις 28 Φεβρουαρίου 2023,

Εκδίδει την ακόλουθη απόφαση, η οποία ελήφθη την πιο πάνω ημερομηνία:

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

1. Η παρούσα υπόθεση αφορά μία δικαστική διαδικασία η οποία είχε ως αποτέλεσμα την άρνηση στο προσφεύγον της εγγραφής στο όνομά του στο κτηματολόγιο ενός ακινήτου – ενός οικοπέδου επί του οποίου έχει ανεγερθεί μία παλαιά συναγωγή – το οποίο αυτό ισχυρίζεται ότι νέμεται κατά τρόπο

αδιάλειπτο από πολλά έτη. Το Αρχираββινάτο της εβραϊκής κοινότητας της Σμύρνης ισχυρίζεται ότι οι εθνικές αρχές παραβίασαν το δικαίωμά του προστασίας της περιουσίας του, όπως το εγγυάται το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

2. Το προσφεύγον είναι το Αρχираββινάτο της εβραϊκής κοινότητας της Σμύρνης (εφεξής «το Αρχираββινάτο της Σμύρνης» ή «το προσφεύγον»). Κατά τον χρόνο των συμβάντων, ήταν ένας λατρευτικός θεσμός τα μέλη του οποίου ήταν τούρκοι υπήκοοι εβραϊκού θρησκειύματος. Στις 13 Δεκεμβρίου 2011, αυτό απέκτησε το καθεστώς του ιδρύματος και έλαβε την ονομασία «Ίδρυμα της εβραϊκής κοινότητας της Σμύρνης». Ενώπιον του Δικαστηρίου, εκπροσωπείται από τους E. Zonana Şemi Levi, δικηγόρων της Κωνσταντινούπολης.

3. Η τουρκική κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τον εκπρόσωπό της κ. Hacı Ali Açıkgül, επικεφαλής της υπηρεσίας των δικαιωμάτων του ανθρώπου του υπουργείου Δικαιοσύνης.

ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

A. Πλαίσιο της υπόθεσης

4. Τον 15^ο αιώνα, οι Ισπανοί εβραίοι εκδιώχθηκαν από την Ισπανία. Ορισμένοι από αυτούς μετανάστευσαν σε οθωμανικό έδαφος, και ιδίως στην Σμύρνη. Αυτοί αναμίχθηκαν με τους εβραίους που ζητούσαν ήδη στο έδαφος αυτό και έκτισαν πολλά νοσοκομεία, συναγωγές, σχολεία και άλλες εγκαταστάσεις. Την εποχή εκείνη, οι μη μουσουλμανικές θρησκευτικές κοινότητες διέθεταν μέσα στην Οθωμανική Αυτοκρατορία τα δικά τους θρησκευτικά ή πολιτικά ιδρύματα, δυνάμει του «συστήματος θρησκευτικών κοινοτήτων» καλούμενου «*Millet Sistemi*». Στο Αρχираββινάτο παραχωρήθηκε ένα νομικό καθεστώς με του διάταγμα του Αρχираββινάτου (*Hahambaşılık Nizamnamesi*), το οποίο υιοθετήθηκε στις 19 Μαρτίου 1865 (23 Şevval 1281).

5. Στο νομικό σύστημα της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, οι θεσμοί οι οποίοι ανήκαν στις μη μουσουλμανικές θρησκευτικές κοινότητες στερούνταν νομικής προσωπικότητας και ζητούσαν την εγγραφή των ακινήτων τους στο κτηματολόγιο στο όνομα αγίων προσώπων (*nam-ı mevham*) ή προσώπων εμπιστοσύνης (*nam-ı müstear*). Ο προσωρινός νόμος της 16 Φεβρουαρίου 1328 της Εγίρας («ο προσωρινός νόμος του 1912») επί της κυριότητας των ακινήτων των νομικών προσώπων (*Eşhası Hükmiyenin Envali Gayrimenkule Tasarrufune Dair Kanunu Muvakkat*) αναγνώρισε το δικαίωμα κυριότητας των θεσμών αυτών. Κατ' εφαρμογήν αυτού του προσωρινού νόμου, πολλοί θεσμοί σχετιζόμενοι με τις μη μουσουλμανικές θρησκευτικές κοινότητες κατέθεσαν έναν κατάλογο των ακινήτων που νέμονταν και επέτυχαν την εγγραφή των ακινήτων αυτών στο όνομά τους στο κτηματολόγιο. Εν τούτοις, δεδομένου ότι το Αρχιραββινάτο της Σμύρνης δεν υπέβαλε αίτηση προς τούτο, το ακίνητο που αυτό νεμόταν και που αποτελεί το αντικείμενο της παρούσας προσφυγής δεν εγγράφηκε στο όνομά του δυνάμει αυτού του προσωρινού νόμου.

6. Μετά τη έλευση της Δημοκρατίας το 1923, ψηφίστηκε στις 13 Ιουνίου 1935 ο νόμος αριθ. 2762 για τα ιδρύματα με τον οποίο αναγνωρίστηκε η νομική προσωπικότητα των ιδρυμάτων που συστάθηκαν κατά την Οθωμανική Αυτοκρατορία. Αυτός επέβαλε στους θεσμούς που συνδέονται με τις μη μουσουλμανικές κοινότητες οι οποίοι είχαν συσταθεί κατά την Οθωμανική Αυτοκρατορία την υποχρέωση να υποβάλουν μία δήλωση (αποκαλούμενη «δήλωση του 1936», βλέπε *Fener Rum Erkek Lisesi Vakfi κατά Τουρκίας*, αριθ. 34478/97, §26, 9 Ιανουαρίου 2007), διευκρινίζοντας μεταξύ άλλων την φύση και το ύψος των εσόδων τους και απαριθμώντας τον κατάλογο των ακινήτων τους, με βάση την οποία αυτοί μπορούσαν να λάβουν το καθεστώς του ιδρύματος με την έννοια του εν λόγω νόμου. Παρά ταύτα και αντίθετα με πολλούς θεσμούς που συνδέονται με τις μη μουσουλμανικές κοινότητες, το Αρχιραββινάτο της Σμύρνης δεν έκανε χρήση ούτε αυτής της δυνατότητας. Δεν κατέθεσε κάποια δήλωση και ως εκ τούτου δεν απέκτησε το καθεστώς του ιδρύματος.

7. Παρά την μη απόκτηση εκ μέρους του προσφεύγοντος του καθεστώτος του ιδρύματος συνδεόμενου με τις μη μουσουλμανικές κοινότητες («*cemaat vakfi*»), πολλά ακίνητα που ανήκαν στην εβραϊκή κοινότητα της Σμύρνης εγγράφηκαν στο όνομά της, υπό την επωνυμία της «συναγωγής». Εν τούτοις, το προσφεύγον εκθέτει ότι το επίδικο ακίνητο δεν μπόρεσε να εγγραφεί στο όνομά του εξαιτίας της άρνησης των αρχών να δώσουν πλήρη ισχύ στο διάταγμα του Αρχираββινάτου της 19 Μαρτίου 1865, το οποίο θα του είχε επιτρέψει να εγγράψει το ακίνητο στο όνομά του.

8. Το ακίνητο το οποίο αποτελεί το αντικείμενο της παρούσας υπόθεσης αποτελούνταν αρχικά από ένα κτίριο και ένα οικόπεδο 794 τετραγωνικών μέτρων (κείμενο στην συνοικία Güzel yurt, στο 44 της οδού Azizler, στην Σμύρνη). Μετά την κτηματογράφηση που πραγματοποιήθηκε το 1930 (οικοδομικό τετράγωνο αριθ. 200, οικόπεδο αριθ. 6), μνημονεύθηκε στο έγγραφο δήλωσης και εγγραφής στο κτηματολόγιο (*Kadastro beyanname ve kayıt varakasi*), του οποίου το προσφεύγον προσκομίζει ένα αντίγραφο, ότι επρόκειτο για ένα ραββινάτο (*Hahamhane*) σύμφωνα με τα αρμόδια φορολογικά μητρώα. Εν τούτοις, το τετράγωνο του εγγράφου αυτού που προορίζεται για την αναγραφή του ονόματος του κυρίου του επιδίκου ακινήτου δεν είχε σημειωθεί. Ωσαύτως, το προσφεύγον προσκόμισε ανταλλαγές επιστολών με ημερομηνίες 8 Δεκεμβρίου 1930, 6, 7 και 11 Απριλίου 1931, 4 Φεβρουαρίου 1953 και 3 και 26 Μαρτίου 1954 αντίστοιχα, από τα οποία προκύπτει ότι νεμόταν χωρίς τίτλο το εν λόγω ακίνητο (*senedsiz tasarruf*), χωρίς παρά ταύτα αυτό να έχει καταχωριστεί στο όνομά του στο κτηματολόγιο. Τέλος, στις 25 Αυγούστου 1989, με την ευκαιρία της εφαρμογής της ρυμοτομίας, το εν λόγω οικόπεδο κατατμήθηκε σε δύο οικόπεδα 282 τετραγωνικών μέτρων (οικόπεδο αριθ. 10) και 439 τετραγωνικών μέτρων (οικόπεδο αριθ. 11) αντίστοιχα, μετά από αφαίρεση της συμμετοχής στο κόστος της ρυμοτόμησης (*düzenleme ortaklik payi*). Εν τούτοις, το τετράγωνο του εγγράφου αυτού που προορίζεται για την αναγραφή του ονόματος του κυρίου αυτών των δύο οικοπέδων αφέθηκε εκ

νέου λευκό, εκτός όσο αφορά ένα τμήμα του οικοπέδου αριθ. 10 (1 131/2400), το οποίο εγγράφηκε στο όνομα τρίτων προσώπων.

9. Όσον αφορά το ίδιο το κτίσμα, πρέπει να σημειωθεί ότι αυτό κτίσθηκε το 1605 και ότι χρησιμοποιήθηκε στην αρχή ως συναγωγή και συνέχεια ως κατοικία του Αρχираββίνου της Σμύρνης. Το προσφεύγον δηλώνει ότι το κτίσμα αυτό χρησιμοποιήθηκε στην συνέχεια ως διοικητικό κτίριο του ραββινάτου και ότι συνάφθηκε με το εμπορικό επιμελητήριο της Σμύρνης και τον δήμο του Konak προκειμένου να το μετατρέψει σε πολιτιστικό κέντρο. Δηλώνει επίσης ότι συνέχισε να καταβάλλει φόρους σχετικούς με το ακίνητο αυτό. Σύμφωνα με τα στοιχεία της δικογραφίας, το εν λόγω ακίνητο είναι πεπαλαιωμένο.

Β. Η καταχώριση του επιδίκου ακινήτου στο όνομα του Δημοσίου Ταμείου

10. Στις 30 Οκτωβρίου 2000, το προσφεύγον κατέθεσε ενώπιον του κτηματολογικού δικαστηρίου της Σμύρνης («το κτηματολογικό δικαστήριο») μία αγωγή για την εγγραφή του επιδίκου ακινήτου (οικόπεδα αριθ. 10 – τμήμα 1269/2400 – και αριθ. 11) στο όνομά του στο κτηματολόγιο.

11. Στις 24 Απριλίου 2002, μία έκθεση πραγματογνωμοσύνης συνταχθείσα από έναν πραγματογνώμονα διορισμένο από το κτηματολογικό γραφείο κατατέθηκε στην δικογραφία της υπόθεσης. Ο πραγματογνώμων τόνισε ότι διαπίστωσε ότι υπήρχε πάνω στα επίδικα οικόπεδα ένα κτίριο που άλλοτε χρησίμευε ως συναγωγή για την εβραϊκή κοινότητα και το οποίο χρησιμοποιούνταν ως διοικητικό κτίριο την εποχή της έκθεσής του. Στηριζόμενος στα στοιχεία του κτηματολογίου σχετικά με το όμορο ακίνητο, επιβεβαίωσε ότι μία συναγωγή είχε ανεγερθεί πάνω στο οικόπεδο αυτό. Τόνισε επίσης ότι το τετράγωνο του εγγράφου αυτού που προορίζεται για την αναγραφή του ονόματος του κυρίου του ακινήτου αυτού είχε αφεθεί κενό και ότι έπρεπε να συμπληρωθεί η αρχική κτηματογράφηση που πραγματοποιήθηκε το 1930.

12. Με μία απόφαση της 10 Ιουλίου 2002, το κτηματολογικό δικαστήριο κήρυξε εαυτό αναρμόδιο να αποφανθεί επί της ουσίας της διαφοράς και παρέπεμψε την δικογραφία της υπόθεσης στο κτηματολογικό γραφείο Σμύρνης. Την 1^η Ιουλίου 2003, η απόφαση αυτή επιβεβαιώθηκε από το Ακυρωτικό Δικαστήριο.

13. Στις 20 Οκτωβρίου 2004, η Γενική Διεύθυνση Ιδρυμάτων της Σμύρνης έδωσε συνέχεια σε μία αίτηση του κτηματολογικού γραφείου Σμύρνης ενημερώνοντάς το ότι το Συμβούλιό της δεν είχε εκδώσει πιστοποιητικό το οποίο να εγκρίνει την καταχώριση του επιδίκου ακινήτου στο όνομα του προσφεύγοντος.

14. Στις 8 Δεκεμβρίου 2004, το επίδικο ακίνητο απετέλεσε το αντικείμενο μιας συμπληρωματικής κτηματολογικής μελέτης βάσει της οποίας εκπονήθηκε μία κτηματολογική έκθεση. Η έκθεση αυτή επεσήμανε ότι δεν υπήρχε ούτε πιστοποιητικό αδείας που να αναφέρει ότι η καταχώριση του επιδίκου ακινήτου στο όνομα του προσφεύγοντος είχε κριθεί προσήκουσα από το Συμβούλιο των ιδρυμάτων, ούτε απόφαση του Συμβουλίου των Υπουργών που να διατάζει την εγγραφή του ακινήτου αυτού στο όνομα του προσφεύγοντος. Ωσαύτως, τόνιζε ότι η δικογραφία της οποίας επιλήφθηκε το κτηματολογικό δικαστήριο δεν περιείχε κάποιο έγγραφο που να αφήνει να εννοηθεί ότι το ακίνητο αυτό έπρεπε να καταχωριστεί στο όνομα του προσφεύγοντος. Κατά συνέπεια, αποφασίστηκε ότι το Δημόσιο Ταμείο θα εγγραφόταν στα κτηματολογικά βιβλία ως κύριος των οικοπέδων αριθ. 10 – τμήμα 1269/2400 – και αριθ. 11, και ότι θα αναφερόταν μέσα στα βιβλία ότι το προσφεύγον ήταν κύριος ενός κτιρίου ενός ορόφου κτισμένου πάνω στα εν λόγω οικόπεδα.

15. Κατόπιν της ολοκλήρωσης της συμπληρωματικής κτηματογράφησης, το προσφεύγον κατέθεσε στις 11 Ιανουαρίου 2005 ενώπιον του κτηματολογικού δικαστηρίου μία προσφυγή με την οποία ζητούσε την καταχώριση του ακινήτου αυτού στο όνομά του. Αυτό αμφισβήτησε τα πορίσματα του δεύτερου κτηματολογίου που ολοκληρώθηκε το 2004, στηριζόμενο μεταξύ άλλων πάνω

στην απόφαση η οποία εκδόθηκε από το Ακυρωτικό Δικαστήριο στις 23 Σεπτεμβρίου 1957 που διέταξε την εγγραφή ενός ακινήτου στο όνομά του (πιο πάνω παράγραφος 7).

16. Στις 14 Απριλίου 2005, το κτηματολογικό δικαστήριο κήρυξε εαυτό αναρμόδιο για να δικάσει την διαφορά επί της ουσίας και παρέπεμψε την δικογραφία στο πολυμελές πρωτοδικείο της Σμύρνης.

17. Στις 13 Οκτωβρίου 2006, το πολυμελές πρωτοδικείο της Σμύρνης πραγματοποίησε μία αυτοψία. Κατά την διάρκεια της αυτοψίας αυτής, ο εκπρόσωπος του προσφεύγοντος δήλωσε ότι το εν λόγω ακίνητο ανήκε στο τελευταίο και είχε κατ' αρχήν χρησιμεύσει ως συναγωγή και στην συνέχεια ως κατοικία του ραββίνου. Προσέθεσε ότι το προσφεύγον δεν το χρησιμοποιούσε πλέον για κάποιο διάστημα αλλά συνέχιζε να καταβάλλει τους σχετικούς φόρους ακινήτου.

18. Στις 31 Οκτωβρίου 2006, η έκθεση πραγματογνωμοσύνης κατατέθηκε στην δικογραφία. Η έκθεση αυτή ανέφερε ότι, μετά την κτηματογράφηση που πραγματοποιήθηκε το 1930, τα όρια του επιδίκου ακινήτου είχαν καθοριστεί χωρίς να έχει συνταχθεί η αντίστοιχη πράξη, ότι το ακίνητο αυτό είχε χαρακτηριστεί ως «συναγωγή», ότι το τετράγωνο που προορίζεται για την αναφορά του ονόματος του κυρίου είχε αφεθεί κενό και ότι ο φάκελος δεν περιείχε φορολογικό μητρώο. Επίσης, σημείωνε ότι η νομή αυτού του ακινήτου από το προσφεύγον αποτελούσε το αντικείμενο δικαστικών διαδικασιών και διακοπτόταν συνεχώς. Εξάλλου, τόνιζε ότι τα ιδρύματα που ανήκαν στις μη μουσουλμανικές θρησκευτικές κοινότητες είχαν την δυνατότητα να ζητήσουν την εγγραφή των ακινήτων τους στο όνομά τους, με την έγκριση του Συμβουλίου των Ιδρυμάτων. Διαπίστωνε επίσης την απουσία πιστοποιητικού εκδοθέντος από το Συμβούλιο των Ιδρυμάτων και απόφασης του Συμβουλίου των Υπουργών που να διατάζει την εγγραφή του επιδίκου ακινήτου στο όνομα του προσφεύγοντος. Θεωρώντας ότι δεν πληρούνταν οι προϋποθέσεις μιας νομής αδιάλειπτης ή προβλεπόμενης από τον νόμο για τα ιδρύματα, κατέληγε

ότι, ελλείπει απόφασης του Συμβούλιο των Υπουργών που να διατάσσει την εγγραφή του ακινήτου στο όνομα του προσφεύγοντος, το ακίνητο αυτό έπρεπε να εγγραφεί στο όνομα του Δημοσίου Ταμείου.

19. Στις 7 Δεκεμβρίου 2006, το πολυμελές πρωτοδικείο διέταξε την εγγραφή του επιδίκου ακινήτου στο κτηματολόγιο στο όνομα του Δημοσίου Ταμείου και την καταχώριση στο όνομα του προσφεύγοντος του κτίσματος που είχε ανεγερθεί επί του οικοπέδου αριθ. 10.

20. Επιληφθέν μιας αίτησης αναίρεσης που ασκήθηκε από το προσφεύγον, το Ακυρωτικό Δικαστήριο αναίρεσε την απόφαση της 7 Δεκεμβρίου 2006 με την από 18 Ιουνίου 2007 απόφαση, με την οποία κρίθηκε ότι η υπόθεση έπρεπε να είχε εξεταστεί από το κτηματολογικό δικαστήριο, για τον λόγο ότι τα κτηματολογικά γραφεία δεν ήταν ακόμη εξαντλητικά.

21. Με μία απόφαση της 9 Νοεμβρίου 2007, το πολυμελές πρωτοδικείο κήρυξε εαυτό αναρμόδιο, συντασσόμενο έτσι με την απόφαση του Ακυρωτικού Δικαστηρίου.

22. Επιληφθέν με την σειρά του της υπόθεσης μετά την απόφαση περί αναρμοδιότητας που εκδόθηκε από το πολυμελές πρωτοδικείου, το κτηματολογικό δικαστήριο εξέδωσε στις 21 Μαρτίου 2008 μία απόφαση για την καταχώριση των επιδίκων οικοπέδων (αριθ. 10 – τμήμα 1269/2400 – και αριθ. 11) στο όνομα του Δημοσίου Ταμείου, για τους ακόλουθους λόγους:

«(...) [από την κτηματογράφηση προκύπτει] ότι, κατόπιν των νομοθετικών τροποποιήσεων οι οποίες επήλθαν στον νόμο αριθ. 2762 επί των ιδρυμάτων, η κατάσταση [του επιδίκου ακινήτου] γνωστοποιήθηκε στην Περιφερειακή Διεύθυνση των Ιδρυμάτων στην Σμύρνη. Με μία επιστολή της 20 Οκτωβρίου 2004, η τελευταία επεσήμανε ότι δεν υπήρχε πιστοποιητικό εκδοθέν από το Συμβούλιο των Ιδρυμάτων που να επιτρέπει την καταχώριση του επιδίκου ακινήτου στο όνομα του Αρχιραββινάτου. [Εξάλλου], δεν υπάρχει απόφαση του Συμβουλίου των Υπουργών που να διατάζει την εγγραφή του ακινήτου

αυτού στο όνομα του Αρχираββινάτου. Η απουσία, σε μία δικογραφία η οποία προσκομίστηκε ενώπιον του κτηματολογικού δικαστηρίου, οποιουδήποτε εγγράφου για την καταχώριση του ακινήτου αυτού στο όνομα του Αρχираββινάτου, οδήγησε στην υιοθέτηση των ακόλουθων κτηματολογικών πορισμάτων: το τμήμα 1269/2400 του οικοπέδου αριθ. 10 και το σύνολο του οικοπέδου 11 πρέπει να εγγραφούν στο όνομα του Δημοσίου Ταμείου, και το κτίσμα (*muhdesat*) που έχει ανεγερθεί πάνω στο οικόπεδο αριθ. 10 πρέπει να καταχωριστεί στο όνομα του Αρχираββινάτου της Σμύρνης. Λαμβάνοντας υπόψη το σύνολο των στοιχείων της δικογραφίας και την απουσία αποφασιστικού αποδεικτικού στοιχείου που να επιβάλλει την εγγραφή των επιδίκων ακινήτων στο όνομα του προσφεύγοντος, πρέπει να απορριφθεί η ένσταση που ασκήθηκε από το Αρχираββινάτο της Σμύρνης κατά των κτηματολογικών πορισμάτων και να διαταχθεί, αφ' ενός μεν, η εγγραφή στο κτηματολόγιο του τμήματος 1269/2400 του οικοπέδου αριθ. 10 και του συνόλου του οικοπέδου 11 στο όνομα του Δημοσίου Ταμείου, αφ' ετέρου δε, η εγγραφή του κτίσματος του ενός ορόφου που ανήκει στο ραββινάτο και έχει ανεγερθεί πάνω στο οικόπεδο αριθ. 10 στο όνομα του Αρχираββινάτου της Σμύρνης (...)

23. Επιληφθέν μιας αίτησης αναίρεσης η οποία ασκήθηκε από το προσφεύγον, με μία απόφαση της 15 Μαρτίου 2011 – η οποία επιδόθηκε στον ενδιαφερόμενο στις 6 Ιουνίου 2011 -, το Ακυρωτικό Δικαστήριο επιβεβαίωσε τους λόγους που παρατέθηκαν από το κτηματολογικό δικαστήριο στην απόφασή του της 21 Μαρτίου 2008 και προσέθεσε τα ακόλουθα:

«Ο νόμος για την ακίνητη περιουσία των νομικών προσώπων, ο οποίος ψηφίστηκε το 1912, περιελάμβανε την ακόλουθη διάταξη: «[τα] ακίνητα που ανήκουν σε φιλανθρωπικά ιδρύματα ή οργανώσεις (*muessesat-l*

hayrie) μέσα στην Οθωμανική Αυτοκρατορία (...) θα καταχωρίζονται στο όνομα των ενδιαφερομένων ιδρυμάτων μέσω διόρθωσης (...) υπό την προϋπόθεση ότι θα υποβληθεί μία αίτηση προς τούτο εντός προθεσμίας έξι μηνών από την δημοσίευση και την θέση σε ισχύ του παρόντος νόμου. Τα ακίνητα τα οποία δεν έχουν αποτελέσει το αντικείμενο μιας αίτησης καταχώρισης μέσω διόρθωσης μετά από αίτημα απευθυνόμενο στα γραφεία του κτηματολογίου ή, ανάλογα με την περίπτωση, μετά από αγωγή ασκηθείσα ενώπιον του αρμοδίου δικαστηρίου εντός της προθεσμίας αυτής δεν θα μπορούν να διεκδικηθούν μεταγενέστερα από τα ενδιαφερόμενα φιλανθρωπικά ιδρύματα ή οργανώσεις». Ο νόμος της 11 Σεπτεμβρίου 1329 (1913) επεξέτεινε κατά έξι μήνες την προθεσμία κατάθεσης των εν λόγω αιτήσεων. Η προθεσμία αυτή επεκτάθηκε εκ νέου κατά έξι μήνες από το άρθρο 4 του νόμου της 30 Μαρτίου 1329 (1913). Εν προκειμένω, αφ' ής στιγμής δεν υποστηρίχθηκε ούτε αποδείχθηκε ότι ασκήθηκε κάποιο ένδικο βοήθημα εντός αυτής της προθεσμίας των έξι μηνών (...) και ότι το επίδικο ακίνητο έχει εγγραφεί στο κτηματολόγιο, η αίτηση αναίρεσης πρέπει να απορριφθεί, αφού η απόφαση η οποία εκδόθηκε από το δικαστήριο ήταν σύμφωνη προς τον νόμο (...)»

Γ. Η απόκτηση, εκ μέρους του προσφεύγοντος, του καθεστώτος του ιδρύματος

24. Στις 28 Νοεμβρίου 2011, το προσφεύγον κατέθεσε ενώπιον της Διεύθυνσης των Ιδρυμάτων μία αίτηση για την απόκτηση του καθεστώτος του ιδρύματος που ανήκει στις μη μουσουλμανικές θρησκευτικές κοινότητες.

25. Στις 13 Δεκεμβρίου 2011, το Συμβούλιο των ιδρυμάτων έκανε δεκτή την αίτηση του προσφεύγοντος, παρέχοντάς του το καθεστώς του ιδρύματος. Με την απόφαση αυτή, το προσφεύγον απέκτησε το καθεστώς του ιδρύματος έχοντας νομική προσωπικότητα, υπό την ονομασία «Ίδρυμα της εβραϊκής κοινότητας της Σμύρνης».

26. Την ημερομηνία αυτή, το προσφεύγον κατέθεσε στην Διεύθυνση των Ιδρυμάτων μία αίτηση με την οποία ζητούσε την απόκτηση της κυριότητας 29 ακινήτων, συμπεριλαμβανομένου και εκείνου που είχε αποτελέσει το αντικείμενο της παρούσας υπόθεσης, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 11 § 1 του νόμου αριθ. 5737 για τα ιδρύματα (η διάταξη αυτή, υιοθετηθείσα στις 28 Νοεμβρίου 2011, επέτρεπε στα ιδρύματα που ανήκουν στις θρησκευτικές μειονότητες να ζητήσουν την εγγραφή στο όνομά του ακινήτων δηλωθέντων στην «δήλωση του 1936» τους).

27. Με δύο αποφάσεις οι οποίες ελήφθησαν στις 12 και στις 27 Δεκεμβρίου 2012 αντίστοιχα, το Συμβούλιο των Ιδρυμάτων απέρριψε εν μέρει την εν λόγω αίτηση όσον αυτή αφορούσε 14 ακίνητα – μεταξύ των οποίων το ακίνητο το οποίο συνιστά το αντικείμενο της παρούσας προσφυγής -, κρίνοντας ότι δεν υπάγονταν στο προσωρινό άρθρο 11 του νόμου αριθ. 5537. Αντιθέτως, δέχθηκε εν μέρει την αίτηση του Ιδρύματος της εβραϊκής κοινότητας της Σμύρνης όσον αφορούσε 15 άλλα ακίνητα, διατάσσοντας την καταχώρισή τους στο όνομα του ιδρύματος αυτού. Προκειμένου να αποφανθεί με τον τρόπο αυτό, στηρίχθηκε σε δύο στοιχεία, παρατηρώντας αφ' ενός ότι το ενδιαφερόμενο ίδρυμα νεμόταν τα εν λόγω ακίνητα και, αφ' ετέρου, ότι τα κτηματολογικά βιβλία ανέφεραν ότι τα ακίνητα αυτά ήταν καταχωρισμένα στο όνομα, μεταξύ άλλων, του «τόπου λατρείας της εβραϊκής κοινότητας Καρατάς της Σμύρνης» (*İzmir Karatas Musevi ibadethanesi*) ή της «εβραϊκής κοινότητας» (*Musevi cemaati adına*), κατά πλήρη κυριότητα. Κανένα από τα ακίνητα που είναι εγγεγραμμένα στο κτηματολόγιο στο όνομα του Δημοσίου Ταμείου δεν αποδόθηκε.

ΤΟ ΕΦΑΡΜΟΣΤΕΟ ΕΘΝΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ ΚΑΙ Η ΠΡΑΚΤΙΚΗ

A. Ο αστικός κώδικας

28. Στο τουρκικό δίκαιο, η εγγραφή ενός ακινήτου στο κτηματολόγιο είναι κατ' αρχήν η μόνη νομική πράξη συστατική του δικαιώματος κυριότητας. Πράγματι, δυνάμει του άρθρου 705 του αστικού κώδικα (νόμος αριθ. 4721, ο

οποίος τέθηκε σε ισχύ την 1^η Ιανουαρίου 2002), η εγγραφή στο κτηματολόγιο είναι απαραίτητη για την απόκτηση της κυριότητας ακινήτου.

29. Σύμφωνα με το άρθρο 713 §§ 1 και 2 του αστικού κώδικα:

«Οποιοδήποτε πρόσωπο το οποίο άσκησε επί είκοσι έτη συνεχή και αδιατάρακτη νομή διανοία κυρίου (*malil sıfatıyla*), επί ενός ακινήτου για το οποίο καμία αναφορά δεν αναγράφεται στο κτηματολόγιο μπορεί να ασκήσει μία αγωγή για την εγγραφή του ακινήτου στο κτηματολόγιο ως ανήκον σε αυτό.

Αυτός που νέμεται υπό τις [πιο πάνω] συνθήκες το σύνολο ή διαιρεμένο τμήμα ενός ακινήτου ο κύριος του οποίου δεν έχει καθοριστεί στο κτηματολόγιο (...) μπορεί να ζητήσει την εγγραφή του συνόλου ή ενός τμήματος του ακινήτου στο όνομά του στο κτηματολόγιο.»

30. Το άρθρο 718 του αστικού κώδικα έχει ως εξής:

«Η κυριότητα ενός οικοπέδου περιλαμβάνει, κατά την έκταση της χρησιμότητάς τους (*kullanılmasında yarar olduđu ölçüde*), η κυριότητα της στήλης αέρα που υπάρχει πάνω από αυτό καθώς και την κυριότητα του υπογείου και αυτού που ενώνεται με αυτό.

Η κυριότητα ενός οικοπέδου περιλαμβάνει επίσης, με την επιφύλαξη των περιορισμών εκ του νόμου, την κυριότητα των κατασκευών, των φυτών και των πόρων που ευρίσκονται σε αυτό.»

31. Δυνάμει του άρθρου 639 § 2 του παλαιού αστικού κώδικα του 1926 (ο οποίος καταργήθηκε από τον νόμο αριθ. 4721), ο νομέας ενός ακινήτου μπορούσε να ζητήσει την εγγραφή στο όνομά του στο κτηματολόγιο όταν ήταν αδύνατον να καθοριστεί ο κύριός του μέσα στο κτηματολόγιο αυτό.

B. Ο νόμος περί κτηματολογίου

32. Σύμφωνα με το άρθρο 14 του νόμου αριθ. 3401 της 3 Ιουλίου 1987 σχετικά με το κτηματολόγιο:

«(...) εκείνος ο οποίος αποδεικνύει, μέσω εγγράφων, πραγματογνωμοσυνών ή δηλώσεων μαρτύρων, ότι νεμόταν, ως κύριος και κατά τρόπο αδιάλειπτο επί περισσότερο από είκοσι έτη, ένα ακίνητο μη εγγεγραμμένο στο κτηματολόγιο μπορεί να το εγγράψει στο όνομά του σε αυτό (...)»

33. Το εφαρμοστέο απόσπασμα του άρθρου 19 του νόμου αυτού έχει ως εξής:

«(...)

Όταν μία κατασκευή (*muhdesat*) έχει ανεγερθεί επί ενός ακινήτου ανήκοντος σε πρόσωπο άλλο από τον κύριο του ακινήτου αυτού, γίνεται αναφορά στο κτηματολόγιο του ονόματος του κυρίου της εν λόγω κατασκευής, του είδους της κατασκευής αυτής, της ημερομηνίας κατά την οποία αυτή έχει ανεγερθεί και τον τρόπο απόκτησής της (...)»

34. Από το άρθρο 718 του αστικού κώδικα (πιο πάνω παράγραφος 30) προκύπτει ότι ο νομέας ενός ακινήτου είναι κατ' αρχήν κύριος των συστατικών του ακινήτου αυτού, και ότι η κυριότητα επί ενός οικοπέδου συνεπάγεται κυριότητα επί των κατασκευών που έχουν ανεγερθεί πάνω σε αυτό. Εν τούτοις, όταν μία κατασκευή ανήκουσα σε πρόσωπο άλλο από τον κύριο του οικοπέδου έχει ανεγερθεί επί του ακινήτου, η κατασκευή αυτή χαρακτηρίζεται «*muhdesat*». Ο κύριος ενός *muhdesat* δεν είναι δικαιούχος δικαιώματος κυριότητας, αλλά μόνον υποκειμενικών δικαιωμάτων. Για παράδειγμα, όταν η αξία ενός *muhdesat* είναι σαφώς υψηλότερη εκείνης του οικοπέδου πάνω στο οποίο αυτό έχει ανεγερθεί, ο κύριος αυτού του *muhdesat*, υπό την προϋπόθεση ότι είναι καλόπιστος, μπορεί να ασκήσει αγωγή προκειμένου να του αποδοθεί η κυριότητα του συνόλου ή ενός επαρκούς τμήματος του οικοπέδου έναντι της καταβολής ενός καταλλήλου τιμήματος. Ωσαύτως, σε περίπτωση

απαλλοτρίωσης ενός οικοπέδου, η αξία του *muhdesat* που έχει ανεγερθεί σε αυτό καταβάλλεται στον κύριο του *muhdesat*.

35. Σύμφωνα με το άρθρο 22 του νόμου περί του κτηματολογίου, ένας τόπος ο οποίος έχει κτηματογραφηθεί νομίμως δεν μπορεί να αποτελέσει το αντικείμενο μιας δεύτερης κτηματογράφησης. Τα αποτελέσματα μιας δεύτερης κτηματογράφησης φέρονται να λογίζονται άκυρα, με την επιφύλαξη ορισμένων εξαιρέσεων.

Γ. Ο νόμος αριθ. 5537

36. Τα εφαρμοστέα αποσπάσματα του άρθρου 11 (προσωρινού) του νόμου αριθ. 5737, ο οποίος ψηφίστηκε στις 27 Αυγούστου 2011, ορίζουν τα εξής:

«α) Τα ακίνητα των ιδρυμάτων που έχουν συσταθεί από τις θρησκευτικές μειονότητες που αναφέρονται στην δήλωση του 1936 και για τα οποία το τετράγωνο που προορίζεται για την αναγραφή του ονόματος του κυρίου [στο κτηματολογικό φύλλο] αφέθηκε κενό,

β) Τα ακίνητα των ιδρυμάτων που έχουν συσταθεί από τις θρησκευτικές μειονότητες που αναφέρονται στην δήλωση του 1936 και είναι εγγεγραμμένα στο όνομα του Δημοσίου Ταμείου, της Γενικής Διεύθυνσης των Ιδρυμάτων, ενός δήμου ή μιας νομαρχιακής διοίκησης για λόγους άλλους από την απαλλοτρίωση, την πώληση ή την ανταλλαγή, και

γ) Τα κοιμητήρια και οι κρήνες των ιδρυμάτων που έχουν συσταθεί από τις θρησκευτικές μειονότητες που αναφέρονται στην δήλωση του 1936 και είναι εγγεγραμμένα στο όνομα δημοσίων φορέων,

θα εγγραφούν, μαζί με τα συνδεδεμένα με αυτό δικαιώματα και υποχρεώσεις και μετά από σύμφωνη γνώμη της συνέλευσης [των ιδρυμάτων], στο όνομα [των ενδιαφερομένων ιδρυμάτων], αν αυτά υποβάλουν σχετική αίτηση στο αρμόδιο κτηματολογικό γραφείο εντός δώδεκα από την θέση σε ισχύ του παρόντος νόμου.

(...)»

Δ. Αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας

37. Η Κυβέρνηση προσκόμισε ενώπιον του Δικαστηρίου τρεις αποφάσεις που εκδόθηκαν στις 30 Νοεμβρίου 2016 (Ε. 2016/2984, Κ. 2016/4228 και Ε. 2016/2541 και Κ. 2016/4229) και στις 20 Φεβρουαρίου 2017 (Ε. 2016/1491, κ. 2017/880) αντίστοιχα από το Συμβούλιο της Επικρατείας. Οι αποφάσεις αυτές αναίρεσαν τις αποφάσεις με τις οποίες τα διοικητικά δικαστήρια είχαν απορρίψει αιτήσεις που είχαν ασκηθεί από ιδρύματα ανήκοντα στις μη μουσουλμανικές μειονότητες προκειμένου αυτά να αποκτήσουν την κυριότητα των ακινήτων τα οποία υποστηρίζουν ότι είχαν μνημονεύσει στις δηλώσεις του 1936. Για να φθάσει στην απόφασή του αυτή, το Συμβούλιο της Επικρατείας σημείωσε, μεταξύ άλλων, ότι τα πιο πάνω δικαστήρια είχαν απορρίψει τις αιτήσεις αυτές χωρίς να ερευνήσουν αν τα επίδικα ακίνητα αντιστοιχούσαν σε εκείνα τα οποία αναφέρονταν στις εν λόγω δηλώσεις.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

Ι. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 1 ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟΥ ΑΡΙΘ. 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

38. Το προσφεύγον ισχυρίζεται ότι οι εθνικές αρχές παραβίασαν το δικαίωμά του στον σεβασμό της περιουσίας όπως αυτό διασφαλίζεται από το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1, το εφαρμοστέο απόσπασμα του οποίου έχει ως εξής:

«Κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο έχει δικαίωμα στον σεβασμό της περιουσίας του. Κανείς δεν μπορεί να στερηθεί την περιουσία του παρά μόνο για λόγους δημόσιας ωφέλειας και υπό τους όρους που προβλέπουν ο νόμος και οι γενικές αρχές του διεθνούς δικαίου.

(...)»

A. Επί του παραδεκτού

39. Η Κυβέρνηση προβάλλει τρεις ενστάσεις απαραδέκτου. Κατά πρώτο λόγο καλεί το Δικαστήριο να κηρύξει την προσφυγή απαράδεκτη ως ασύμβατη *ratione personae* και *ratione materiae* προς τις διατάξεις της Σύμβασης. Κατά δεύτερο λόγο, επικαλείται την μη εξάντληση των εσωτερικών ενδίκων βοηθημάτων. Το Δικαστήριο θα εξετάσει τις ενστάσεις αυτές χωριστά.

I. Επί της ασυμβατότητας ratione personae

40. Η Κυβέρνηση εκτιμά ότι το προσφεύγον δεν νομιμοποιείται να παραστεί ενώπιον του Δικαστηρίου, για τον λόγο ότι, κατά τον χρόνο κατάθεσης της παρούσας προσφυγής, το ενδιαφερόμενο στερείτο νομικής προσωπικότητας και ότι δεν μπορούσε να χαρακτηριστεί μη κυβερνητική οργάνωση με την έννοια του άρθρου 34 της Σύμβασης. Ερειδόμενη επί του προσωρινού νόμου του 1912 και επί του νόμου αριθ. 2762, ισχυρίζεται ότι το προσφεύγον δεν προέβη σε οποιαδήποτε ενέργεια για την απόκτηση της νομικής προσωπικότητας και δεν μπορούσε κατά συνέπεια να είναι δικαιούχο δικαιωμάτων και υποχρεώσεων ή να αποκτήσει την κυριότητα ενός ακινήτου πριν την αναγνώριση, το 2011, του καθεστώτος του ως ιδρύματος. Η παρούσα προσφυγή φέρεται ως εκ τούτου απαράδεκτη για ασυμβατότητα *ratione personae* προς το άρθρο 34 της Σύμβασης.

41. Το προσφεύγον αμφισβητεί την θέση αυτή στηριζόμενο στην απόφαση του Αρχιραββινάτου της 19 Μαρτίου 1865 και στην απόφαση που εκδόθηκε στις 14 Απριλίου 1950 και επικυρώθηκε στην συνέχεια από το Ακυρωτικό Δικαστήριο στις 23 Σεπτεμβρίου 1957.

42. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, σύμφωνα με την πάγια νομολογία του, ένα νομικό πρόσωπο το οποίο ισχυρίζεται ότι είναι θύμα παραβίασης εκ μέρους ενός από τα Υψηλά Συμβαλλόμενα Μέρη των δικαιωμάτων τα οποία αναγνωρίζονται από την Σύμβαση ή τα Πρωτόκολλα της μπορεί να ασκήσει προσφυγή ενώπιον του, αρκεί να έχει την ιδιότητα της «μη κυβερνητικής

οργάνωσης» με την έννοια του άρθρου 34 της Σύμβασης (*Granitul S.A. κατά Ρουμανίας*, αριθ. 22022/03, § 25, 22 Μαρτίου 2011, με τις αναφερόμενες παραπομπές). Προκειμένου για θρησκευτικές οργανώσεις στις οποίες το εθνικό δίκαιο δεν αναγνωρίζει την νομική προσωπικότητα, το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι μία Εκκλησία ή το εκκλησιαστικό όργανο μιας Εκκλησίας μπορεί, ως τέτοιο, να ασκήσει στο όνομα των πιστών του τα δικαιώματα που προστατεύονται από το άρθρο 9 της Σύμβασης (*Eglise métropolitaine de Bessarabie και λοιποί κατά Μολδαβίας*, αριθ. 45701/99, § 101, CEDH 2001-XII). Ειδικότερα, στην υπόθεση *Καθολική Εκκλησία Χανίων κατά Ελλάδας* (απόφαση της 16 Δεκεμβρίου 1997, §§ 38-42, *Recueil des arrêts et décisions* 1997-VIII), το Δικαστήριο δέχθηκε ότι η ανικανότητα της προσφεύγουσας εκκλησίας να παρασταθεί ενώπιον της δικαιοσύνης της είχε επιβάλει έναν πραγματικό περιορισμό που την είχε εμποδίσει να ζητήσει από τα δικαστήρια να αποφανθούν επί οποιασδήποτε διαφοράς σχετικής με τα δικαιώματα κυριότητάς της και ότι αυτή είχε ως εκ τούτου προσβάλει την ίδια την ουσία του «δικαιώματός της σε δικαστήριο» με την έννοια του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

43. Εν προκειμένω, το Δικαστήριο παρατηρεί εξ αρχής ότι η επίδικη διαδικασία αφορούσε το Αρχιεραββινάτο της Σμύρνης και όχι τον Αρχιεραββίνο της πόλης αυτής ως ιδιώτη. Ανεξάρτητα από το κατά πόσον το Αρχιεραββινάτο της Σμύρνης διέθετε ή όχι νομική προσωπικότητα, είναι γεγονός ότι αυτό αντιπροσώπευε τους πιστούς του και συνιστούσε έτσι έναν λατρευτικό θεσμό το νομικό καθεστώς του οποίου διεπόταν από διατάξεις οι οποίες ανέτρεχαν στην οθωμανική εποχή.

44. Εξάλλου, ακόμη και αν το προσφεύγον δεν απολάμβανε του καθεστώτος του ιδρύματος ανήκοντος στις μη μουσουλμανικές θρησκευτικές κοινότητες με την έννοια του νόμου αριθ. 2762, από την δικογραφία προκύπτει ότι η ικανότητά του να παρίσταται στα δικαστήρια και να αποκτά ακίνητα ουδέποτε αμφισβητήθηκε στο εσωτερικό επίπεδο από τις διοικητικές αρχές ή τα δικαστήρια (συγκρίνετε με την *Bektashi Community και λοιποί κατά Πρώην*

Γιουγκοσλαβικής Δημοκρατίας της Μακεδονίας, αριθ. 48044/10 και 2 ακόμη, § 49, 12 Απριλίου 2018). Ειδικότερα, το πολυμελές πρωτοδικείο και το κτηματολογικό δικαστήριο τα οποία δίκασαν την διαδικασία που εισήγαγε το προσφεύγον, ουδόλως ασχολήθηκαν με το ζήτημα της νομικής προσωπικότητας του προσφεύγοντος, το οποίο ενήργησε προκειμένου να υποστηρίξει τα συμφέροντά του, χωρίς να αμφισβητηθεί η ενεργητική νομιμοποίησή του.

45. Επιπλέον, δεν αμφισβητείται ότι το προσφεύγον απέκτησε στο όνομά του και κάνει ελεύθερα χρήση ακινήτων. Πράγματι, από την απόφαση της 14 Απριλίου 1950, στην οποία το προσφεύγον παρέπεμψε ανωτέρω, προκύπτει ότι το πολυμελές πρωτοδικείο της Σμύρνης διέταξε την εγγραφή, στο όνομα του ενδιαφερομένου, ενός άλλου ακινήτου κείμενου στην Σμύρνη. Για να καταλήξει στην απόφαση αυτή, το δικαστήριο αυτό απέρριψε την θέση του Δημοσίου Ταμείου σύμφωνα με την οποία το Αρχιραββινάτο της Σμύρνης δεν απολάμβανε νομικής προσωπικότητας, θεωρώντας αντιθέτως ότι αυτό την είχε αποκτήσει μέσω του διατάγματος του Αρχιραββινάτου που εκδόθηκε στις 19 Μαρτίου 1865 (23 Şevval 1281 – πιο πάνω παράγραφος 7).

46. Υπό το φως όσων προηγούνται, το Δικαστήριο δέχεται ότι το Αρχιραββινάτο της Σμύρνης μπορεί να θεωρηθεί ως προσφεύγον με την έννοια του άρθρου 34 της Σύμβασης. Κατά συνέπεια, απορρίπτει την ένσταση *ratione personae* η οποία προβλήθηκε από την Κυβέρνηση.

2. Επί της ασυμβατότητας *ratione materiae*

47. Η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι το προσφεύγον δεν διέθετε «περιουσία» με την έννοια του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1. Θεωρεί ως εκ τούτου ότι η αίτηση είναι απαράδεκτη λόγω ασυμβατότητας *ratione materiae*.

48. Το προσφεύγον αμφισβητεί την θέση αυτή.

49. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι η ένσταση της Κυβέρνησης σχετικά με την ασυμβατότητα *ratione materiae* είναι στενά συνδεδεμένη με την ουσία της αίτησης αυτής. Κατά συνέπεια, αποφασίζει να την συνενώσει με την ουσία.

3. Επί της ένστασης της μη εξάντλησης

50. Η Κυβέρνηση επικαλείται την μη εξάντληση των εσωτερικών ενδίκων βοηθημάτων, προβάλλοντας δύο ισχυρισμούς προς τούτο. Κατά πρώτο λόγο, ισχυρίζεται ότι τον προσφεύγον διέθετε δύο νομικές οδούς – ανοιγμένες από τον προσωρινό νόμο του 1912 και τον νόμο αριθ. 2762 – που θα του επέτρεπαν να αποκτήσει την νομική προσωπικότητα και να εγγράψει στο όνομά του ακίνητα στο κτηματολόγιο. Όμως το ενδιαφερόμενο φέρεται να παρέλειψε να κάνει χρήση αυτών των νομικών οδών εγκαίρως.

51. Κατά δεύτερο λόγο, η Κυβέρνηση εκθέτει ότι, αφού απέκτησε το έτος 2011 το καθεστώς του ιδρύματος με την έννοια του νόμου αριθ. 2762, το προσφεύγον είχε ζητήσει την καταχώριση στο κτηματολόγιο στο όνομά του 29 ακινήτων – μεταξύ των οποίων και του επιδίκου ακινήτου – στην βάση του (προσωρινού) άρθρου 11 του νόμου αριθ. 5737. Ισχυρίζεται ότι η διάταξη αυτή επέτρεπε στα ιδρύματα τα οποία έχουν συσταθεί από θρησκευτικές μειονότητες να αποκτήσουν την κυριότητα ακινήτων και να ζητήσουν την καταχώριση στο όνομά τους στα κτηματολόγια υπό την επιφύλαξη ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις που απαριθμούνται στην διάταξη αυτή. Υποστηρίζεται ότι, λαμβανομένων υπόψη των χαρακτηριστικών των ακινήτων που έχουν καταχωριστεί στο όνομα του Ιδρύματος της εβραϊκής κοινότητας της Σμύρνης, το εν λόγω μέσο συνιστούσε ένα πραγματικό ένδικο βοήθημα το οποίο προσφέρει μία λογική πιθανότητα επιτυχίας, και ότι, μετά την απόρριψη της αίτησής του σχετικά με το επίδικο ακίνητο, το προσφεύγον θα μπορούσε να είχε υποβάλει μία δικαστική διοικητική προσφυγή προκειμένου να του αποδοθεί ο τίτλος ιδιοκτησίας του επιδίκου ακινήτου. Όμως, κατά την Κυβέρνηση, το ενδιαφερόμενο δεν έκανε χρήση της δυνατότητας αυτής.

52. Το προσφεύγον αμφισβητεί τις θέσεις αυτές.

53. Όσον αφορά την ένσταση της μη εξάντλησης των εθνικών ενδίκων μέσων, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο κανόνας σχετικά με την εξάντληση των

εθνικών ενδίκων μέσων έχει σκοπό να παραχωρήσεις στα συμβαλλόμενα Κράτη την δυνατότητα να προλάβουν ή να επανορθώσουν τις παραβιάσεις των οποίων γίνεται επίκληση ενώπιον τους πριν να υποβληθούν οι ισχυρισμοί αυτοί ενώπιον του (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *G.I.E.M. S.R.L. και λοιποί κατά Ιταλίας* [GC], αριθ. 1828/02 και 2 άλλες, § 176, 28 Ιουνίου 2018). Υπενθυμίζει επίσης ότι η εξάντληση των εθνικών ενδίκων μέσων εξετάζεται κανονικά την ημερομηνία κατάθεσης της προσφυγής ενώπιον του. Εν τούτοις, όπως αυτό έχει επισημάνει πολλές φορές, ο κανόνας αυτός δεν αποκλείει εξαιρέσεις, οι οποίες μπορούν να δικαιολογηθούν από ιδιαίτερες περιστάσεις σε έκαστη συγκεκριμένη περίπτωση (*Baumann κατά Γαλλίας*, αριθ. 33592/96, § 47, 22 Μαΐου 2001).

54. Το Δικαστήριο παρατηρεί ότι, πριν να καταθέσει την παρούσα προσφυγή, το προσφεύγον έδωσε στα εθνικά δικαστήρια την δυνατότητα να εξετάσει την αιτίασή του στην βάση του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1 και να επανορθώσει την επικαλούμενη παραβίαση. Βεβαίως, στην απόφασή του της 15 Μαρτίου 2011, το ακυρωτικό δικαστήριο δέχθηκε ότι το προσφεύγον δεν είχε κάνει χρήση της δυνατότητας που του παρείχε ο προσωρινός νόμος του 1912 (πιο πάνω παράγραφος 23). Εν τούτοις, το αντικείμενο των εσωτερικών ενδίκων βοηθημάτων τα οποία ασκήθηκαν από το προσφεύγον και εκείνο της παρούσας προσφυγής συνίστανται στο κατά πόσον το ενδιαφερόμενο, το οποίο δεν είχε κάνει χρήση των μέσων που του προσφέρονταν από το τουρκικό δίκαιο το 1912 και το 1935, είχε το δικαίωμα να του παραχωρηθεί, ακόμη και μετά τις χρονιές αυτές, τον τίτλο κυριότητας ενός ακινήτου που ισχυρίζεται ότι κατέχει από το 1605. Αφού προέβησαν σε μία εξέταση της ουσίας της διαφοράς αυτής, τα εθνικά δικαστήρια απέρριψαν οριστικά το αίτημα του προσφεύγοντος. Κατά συνέπεια, αυτή η ένσταση της Κυβέρνησης, η οποία αναφέρεται κατά κύριο λόγο στην ουσία της αιτίας βάσει του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1, πρέπει να απορριφθεί.

55. Όσον αφορά την δυνατότητα, για το προσφεύγον, να προσφύγει ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων με μία δικαστική διοικητική προσφυγή μετά την απόρριψη από το Συμβούλιο των ιδρυμάτων της αίτησής του για την καταχώριση στο όνομά του ορισμένων ακινήτων - μεταξύ των οποίων και του επιδίκου ακινήτου –, το Δικαστήριο δεν πείσθηκε ότι ένα τέτοιο ένδικο βοήθημα θα ήταν ικανό να θεραπεύσει την αιτίαση στην βάση του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1, για τους ακόλουθους όρους. Κατ' αρχήν, το (προσωρινό) άρθρο 11 του νόμου αριθ. 5737 προσέφερε στα ιδρύματα τα οποία έχουν συσταθεί από θρησκευτικές μειονότητες την δυνατότητα να ζητήσουν την καταχώριση στο όνομά τους στο κτηματολόγιο των ακινήτων που αναφέρονται στις δηλώσεις τους του 1936. Όμως, είναι αποδεδειγμένο ότι το προσφεύγον, το οποίο απέκτησε το καθεστώς του ιδρύματος το 2011, δεν κατέθεσε δήλωση το 1936. Κατά συνέπεια, ούτε η διάταξη αυτή ούτε οι αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας, οι οποίες παρατίθενται από την Κυβέρνηση σχετικά με τα ακίνητά που υποτίθεται ότι αναφέρονται στις δηλώσεις αυτές, έχουν εν προκειμένω εφαρμογή (πιο πάνω παράγραφος 36). Σε κάθε περίπτωση, το Δικαστήριο δεν αντιλαμβάνεται πώς το διοικητικό δικαστήριο θα μπορούσε να είναι σε θέση να ακυρώσει μία οριστική απόφαση ληφθείσα από το κτηματολογικό δικαστήριο και διατάσσουσα την καταχώριση του εν λόγω ακινήτου στο όνομα του Δημοσίου Ταμείου.

56. Κατά συνέπειας, το Δικαστήριο καταλήγει εν προκειμένω στην απουσία ιδιαιτέρων περιστάσεων που θα δικαιολογούσαν μία απόκλιση από τον γενικό κανόνα σύμφωνα με τον οποίο τα προς εξάντληση εθνικά ένδικα βοηθήματα εξετάζονται τον χρόνο κατά τον οποίο η προσφυγή κατατέθηκε ενώπιον του. Έπεται ότι η υποβληθείσα από την Κυβέρνηση ένσταση δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

4. Συμπέρασμα

57. Διαπιστώνοντας ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη ούτε απαράδεκτη για άλλο λόγο προβλεπόμενο από το άρθρο 35 της Σύμβασης, το Δικαστήριο την κηρύσσει παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

1. Οι απόψεις των διαδίκων

58. Το προσφεύγον υποστηρίζει κατ' αρχήν ότι, αντιθέτως προς την θέση της Κυβέρνησης, αυτό διέθετε νομική προσωπικότητα πριν ακόμη αποκτήσει το καθεστώς του ιδρύματος. Σε στήριξη της άποψής του, παραπέμπει στο διάταγμα του Αρχιραββινάτου της 19 Μαρτίου 1865 και στην απόφαση η οποία ελήφθη στις 14 Απριλίου 1950 και στην συνέχεια επικυρώθηκε από το Ακυρωτικό Δικαστήριο. Όσον αφορά την ιδιότητά του ως κυρίου του επιδίκου ακινήτου, ισχυρίζεται ότι έχει την νομή του από το 1605 αδιάλειπτα και χωρίς το ακίνητο αυτό να έχει ποτέ αποτελέσει το αντικείμενο μιας δικαστικής διαδικασίας. Προς τούτο, αναφέρεται στα αποτελέσματα της κτηματογράφησης μετά την ολοκλήρωση της οποίας το ακίνητο αυτό χαρακτηρίστηκε ως «ραββινάτο» και στην αλληλογραφία η οποία είχε ανταλλαχθεί το 1930, 1931, 1953 και 1954 (πιο πάνω παράγραφος 7) που αποδεικνύουν κατά την άποψή του την ιδιότητά του ως χωρίς τίτλο νομέως του ακινήτου αυτού. Επίσης, αμφισβητεί τον χαρακτηρισμό του *muhdesat* ο οποίος δόθηκε στο κτίριο αυτό μέσα στο κτηματολόγιο, εξηγώντας ότι η κτηματογράφηση που πραγματοποιήθηκε το 1930 αναφερόταν σε ένα οικόπεδο 794 m² και στο κτίριο που είχε ανεγερθεί σε αυτό. Κατά την άποψή του, η ύπαρξη του κτιρίου αυτού, το οποίο είχε κατασκευαστεί και χρησιμοποιούνταν από το ίδιο χωρίς διακοπή, αποδεικνύει ότι είχε την κυριότητα του ακινήτου αυτού, σύμφωνα με το άρθρο 718 του Αστικού Κώδικα (πιο πάνω παράγραφος 30).

59. Υπενθυμίζοντας το νομικό καθεστώς του επιδίκου ακινήτου, το οποίο διευκρινίζεται στην πιο πάνω παράγραφο 7, το προσφεύγον εξηγεί ότι τα διάφορα στοιχεία που εκτίθενται στην προηγούμενη παράγραφο δείχνουν ότι

το περιουσιακό συμφέρον του οποίου αυτός ισχυρίζεται ότι είναι δικαιούχος είναι επαρκώς σημαντικό ώστε να χαρακτηριστεί «ουσιώδες» και να συνιστά συνεπώς περιουσία με την έννοια του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1. Εξάλλου, εκτιμά ότι η μη καταχώριση στο κτηματολόγιο της ιδιότητάς του ως κυρίου του ακινήτου αυτού ισοδυναμεί με μία παρέμβαση στην άσκηση του δικαιώματός του στον σεβασμό της περιουσίας του το οποίο προστατεύεται από την διάταξη αυτή. Ισχυρίζεται προς τούτο ότι στερήθηκε τοις πράγμασι (*de facto*) την χρήση του επιδίκου πράγματος επί πολλά έτη. Αμφισβητεί ιδίως τα διαβήματα που αναλήφθηκαν από τις εθνικές αρχές για τον καθορισμό του κυρίου του εν λόγω πράγματος. Προς τούτο, υπογραμμίζει ότι ουδέποτε υποστήριξε ότι ήταν ίδρυμα μέσα στο πλαίσιο των εσωτερικών διαδικασιών και κρίνει ακατανόητο το ότι οι εθνικές αρχές ζήτησαν πληροφορίες σχετικά με το ακίνητο αυτό από την Διεύθυνση των ιδρυμάτων, η οποία κατά την άποψή του δεν είχε καμία αρμοδιότητα επ' αυτού. Ωσαύτως, δεν διακρίνει τον λόγο για τον οποίο μία απόφαση του Συμβουλίου υπουργών θα ήταν αναγκαία για την καταχώριση του ακινήτου αυτού στο όνομά του. Επίσης, υποστηρίζει ότι η παράλειψη της κατάθεσης ενός καταλόγου, η οποία απαιτήθηκε από τον προσωρινό νόμο του 1912, δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα να το εμποδίσει δια παντός από το να καταστεί κύριο ενός ακινήτου. Προς τούτο, επισημαίνει ότι ένας μεγάλος αριθμός ακινήτων καταχωρίστηκαν στο όνομά του, ανεξάρτητα από την παράλειψη της κατάθεσης ενός τέτοιου καταλόγου, και εκτιμά συνεπώς ότι η επίδικη παρέμβαση δεν είχε νόμιμη βάση.

60. Το προσφεύγον υποστηρίζει επίσης ότι δεν μπόρεσε να εισαγάγει μία δικαστική διαδικασία η οποία θα του προσέφερε μία ικανή δυνατότητα να εκθέσει την υπόθεσή του ενώπιον των ενδιαφερομένων αρχών και να παραπονεθεί κατά τρόπο αποτελεσματικό για αυτό το οποίο θεωρεί μία παρέμβαση στην άσκηση του δικαιώματός του στον σεβασμό της περιουσίας του.

61. Όσον αφορά την Κυβέρνηση, υποστηρίζει ότι το προσφεύγον δεν διέθετε «περιουσία» με την έννοια του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1. Υπογραμμίζει ότι δεν υπάρχει καμία καταχώριση στο κτηματολόγιο ή παρόμοιο έγγραφο που να απονέμει ένα δικαίωμα κυριότητας στο προσφεύγον. Παραπέμποντας στις αποφάσεις της δικαιοσύνης που έχουν ληφθεί από τα εθνικά δικαστήρια, ισχυρίζεται ότι οι αξιώσεις του προσφεύγοντος να αναγνωριστεί κύριο του επιδίκου ακινήτου δεν είχαν επαρκή βάση στο εθνικό δίκαιο ώστε αυτές να χαρακτηρισθούν «περιουσία» με την έννοια του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1. Εξηγεί ότι, μετά την κτηματογράφηση η οποία πραγματοποιήθηκε το 1930 στην ζώνη μέσα στην οποία κείται το επίδικο ακίνητο, ο κύριος του τελευταίου δεν μπόρεσε να ταυτοποιηθεί και το τετράγωνο που προορίζεται για την αναφορά του ονόματος του κυρίου παρέμεινε κενό. Προσθέτει ότι, κατά την εσωτερική διαδικασία, το προσφεύγον στηρίχθηκε στα φορολογικά μητρώα και στο γεγονός ότι είχε την νομή του πράγματος αυτού, αλλά δεν μπόρεσε να προσκομίσει στα εθνικά δικαστήρια κανένα φορολογικό μητρώο σχετικό με το ακίνητο αυτό. Παραδέχεται ότι τα δικαστήρια αποφάσισαν να χαρακτηρίσουν ως *muhdesat* (κατασκευή πάνω σε ακίνητο που ανήκει σε τρίτο) το κτίριο το οποίο έχει ανεγερθεί επί του επιδίκου οικοπέδου, αλλά εκτιμά ότι η ύπαρξη ενός κτιρίου που ανήκει στο προσφεύγον πάνω στο εν λόγω οικόπεδο δεν συνιστούσε τεκμήριο νομής. Εκθέτει ότι η έννοια του *muhdesat* έχει εισαχθεί στο τουρκικό δίκαιο ενόψει της εγγύησης των δικαιωμάτων προσώπων άλλων από τους καταχωρισμένους κυρίους και να αποφύγουν οποιαδήποτε απώλεια δικαιωμάτων σε καταστάσεις κατά τις οποίες ο κύριος των κτιρίων ή των άλλων κατασκευών που έχουν ανεγερθεί πάνω στο οικόπεδο δεν είναι ο κύριος του τελευταίου. Τονίζει ότι η νομή ενός *muhdesat* δεν αποδίδει ένα δικαίωμα κυριότητας στον νομέα του, αλλά μόνον ένα υποκειμενικό δικαίωμα.

62. Εξάλλου, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι οι προϋποθέσεις απόκτησης της κυριότητας με χρησικτησία δεν πληρούνταν εν προκειμένω. Τονίζει ότι το

προσφεύγον δεν διαθέτει οποιοδήποτε δικαιολογητικό έγγραφο που να αποδεικνύει ότι αυτό πληροί τις νόμιμες προϋποθέσεις οι οποίες θα επέτρεπαν την καταχώριση του επιδίκου ακινήτου στο όνομά του. Εκθέτει ότι, όπως αναφέρεται από τον επικεφαλής του Αρχираβвинάτου της εβραϊκής κοινότητας της Σμύρνης στην έκθεση αυτοψίας, το προσφεύγον έχει εγκαταλείψει αυτό το ακίνητο, ότι έχει παύσει να το νέμεται και ότι η εγκατάλειψη αυτή το έχει εμποδίσει να αποκτήσει την κυριότητά του. Εφιστά την προσοχή του Δικαστηρίου στο γεγονός ότι η έκθεση πραγματογνωμοσύνης της 31 Οκτωβρίου 2006 απέδειξε ότι ένα παλαιό, ερειπωμένο και μη χρησιμοποιούμενο κτίριο είχε ανεγερθεί πάνω στο επίδικο ακίνητο και ότι η νομή του ακινήτου αυτού εκ μέρους του προσφεύγοντος είχε αμφισβητηθεί και διακοπεί. Εξάλλου, ισχυρίζεται ότι, στην απόφασή του της 21 Μαρτίου 2008, το κτηματολογικό δικαστήριο έκρινε επίσης ότι δεν υπήρχε κανένα αποφασιστικό αποδεικτικό μέσο που να επιβάλει την καταχώριση του επιδίκου ακινήτου στο όνομα του προσφεύγοντος. Από αυτό συμπεραίνει ότι τα εθνικά δικαστήρια εξέτασαν τις αξιώσεις του προσφεύγοντος και δέχθηκαν ότι δεν πληρούνταν οι προϋποθέσεις της απόκτησης της κυριότητας με χρησικτησία. Επίσης, υπογραμμίζει ότι το προσφεύγον δεν έκανε χρήση των δυνατοτήτων που του προσφέρονταν από τους νόμους του 1912 και του 1935.

2. Η εκτίμηση του Δικαστηρίου

α) Επί της ύπαρξης μιας «περιουσίας»

63. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι οι διάδικοι έχουν αποκλίνουσες απόψεις όσον αφορά το ζήτημα του κατά πόσον το προσφεύγον ήταν ή όχι δικαιούχος μιας περιουσίας δεκτικής προστασίας από το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1. Κατά συνέπεια, αυτό καλείται να καθορίσει κατά πόσον η νομική κατάσταση στην οποία ευρίσκεται το προσφεύγον εμπίπτει από την φύση της στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1.

64. Όσον αφορά το αυτόνομο εύρος της έννοιας της «περιουσίας», το Δικαστήριο παραπέμπει στην πάγια νομολογία του (*Ιατρίδης κατά Ελλάδας* [GC], αριθ. 31107/96, § 54, CEDH 1999-II, και *Beyeler κατά Ιταλίας* [GC], αριθ. 33202/96, § 100, CEDH 2000-I). Προς τούτο, το γεγονός ότι οι εθνικοί νόμοι ενός Κράτους δεν αναγνωρίζουν ένα ειδικό συμφέρον ως «δικαίωμα» ή ακόμη και ως «δικαίωμα κυριότητας», δεν αποκλείει το να μπορεί το εν λόγω συμφέρον να θεωρηθεί παρά ταύτα, κάτω από ορισμένες περιστάσεις, ως «περιουσία» με την έννοια του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1 (*Brosset-Triboulet κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. 34078/02, § 71, CEDH 2010). Εν προκειμένω, το Δικαστήριο οφείλει να αναζητήσει αν οι περιστάσεις, εξεταζόμενες στο σύνολό τους, κατέστησαν το προσφεύγον δικαιούχο ενός ουσιώδους δικαιώματος προστατευόμενου από το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1 (*Fabris κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. 16574/08, § 51, CEDH 2013 (αποσπάσματα)). Για να το πράξει αυτό, πρέπει να ληφθούν υπόψη τα ακόλουθα νομικά και πραγματικά στοιχεία.

65. Εν προκειμένω, το Δικαστήριο παρατηρεί εξ αρχής ότι το εν λόγω ακίνητο αποτελούνταν από ένα κτίριο ανεγερθέν το 1605 για να χρησιμεύσει ως συναγωγή και από ένα οικόπεδο αρχικής επιφανείας 794 m² το οποίο διαιρέθηκε στην συνέχεια σε δύο τμήματα (πιο πάνω παράγραφος 8). Από την κτηματογράφηση που πραγματοποιήθηκε το 1930 για το σύνολο του ακινήτου αυτού, προκύπτει ότι το εν λόγω κτίριο χρησιμοποιήθηκε στην αρχή ως συναγωγή και στην συνέχεια ως κατοικία του Αρχιεπισκόπου της Σμύρνης. Κοντολογίς, σύμφωνα με την κτηματογράφηση και τα έγγραφα που αναφέρονται στην πιο πάνω παράγραφο 8, το προσφεύγον νεμόταν – χωρίς πράξη – το σύνολο του ακινήτου αυτού. Από την έκθεση πραγματογνωμοσύνης η οποία συντάχθηκε στις 24 Απριλίου 2002 προκύπτει επίσης ότι το Αρχιεπισκοπικό της Σμύρνης χρησιμοποιούσε το εν λόγω κτίσμα ως διοικητικό κτίριο το 2002 (πιο πάνω παράγραφος 11), ήτοι μετά την άσκηση, εκ μέρους του προσφεύγοντος, μιας αγωγής για την καταχώριση του εν λόγω ακινήτου στο όνομά του (πιο πάνω παράγραφος 10). Κατά συνέπεια, μετά την

κτηματογράφηση που πραγματοποιήθηκε το 1930, και μέχρι το 2000, έτος κατά το οποίο το προσφεύγον εισήγαγε μία διαδικασία ενώπιον του κτηματολογικού δικαστηρίου, το καθεστώς του ακινήτου αυτού δεν άλλαξε. Από τα στοιχεία της οικογραφίας προκύπτει πράγματι ότι, κατά την διάρκεια όλης αυτής της περιόδου, κανείς – ούτε και το Δημόσιο Ταμείο – δεν είχε εισαγάγει δικαστική διαδικασία προκειμένου να του αναγνωριστεί η ιδιότητα του κυρίου του ακινήτου αυτού. Άλλωστε, δεν υπήρξε ισχυρισμός ότι το ακίνητο αυτό ανήκε στο δημόσιο. Κατά συνέπεια, μπορεί να θεωρηθεί αποδεδειγμένο ότι, μετά την κατασκευή της συναγωγής το 1605, ήτοι επί τέσσερις αιώνες περίπου, το προσφεύγον άσκησε μία νομή αναμφίβολη, αδιάλειπτη και αναμφισβήτητη επί του επιδίκου πράγματος. Επίσης, το εν λόγω ακίνητο χαρακτηριζόταν από ειδικές ιδιαιτερότητες και χρήση σχετιζόμενες με την θρησκευτική ζωή της εβραϊκής κοινότητας της Σμύρνης.

66. Υπό το φως όσων εκτίθενται πιο πάνω, το Δικαστήριο δεν αμφισβητεί ότι το προσφεύγον ήταν δικαιούχος ενός περιουσιακού συμφέροντος το οποίο αποτελεί «περιουσία» με την έννοια του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1. Η διάταξη αυτή έχει επομένως εφαρμογή. Πρέπει συνεπώς να απορριφθεί η ένσταση του ασυμβίβαστου *ratione materiae* της αιτίας αυτής με την Σύμβαση.

β) Επί της ύπαρξης μιας παρέμβασης

67. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η πρώτη διαδικασία η οποία είχε εισαχθεί από το προσφεύγον επέτρεψε στο τελευταίο να ζητήσει την καταχώριση στο όνομά του του εδώ επιδίκου κτίσματος (μία παλιά συναγωγή), αλλά όχι και να του αποδοθεί η κυριότητα του οικοπέδου πάνω στο οποίο έχει ανεγερθεί το κτίριο αυτό. Όμως η κτηματογράφηση που πραγματοποιήθηκε το 1930 για το σύνολο του ακινήτου αυτού έδειχνε ότι το προσφεύγον κατείχε το σύνολό του, χωρίς παρά ταύτα να διαθέτει πράξη. Η μεταγενέστερη διαδικασία την οποία το προσφεύγον είχε εισαγάγει κατέληξε με την αναγνώριση ενός υποκειμενικού

δικαιώματος – ενός «*muhdesat*» - υπέρ του τελευταίου επί του εν λόγω ακινήτου, αλλά όχι και της ιδιότητας αυτού ως κυρίου του. Ενόψει των προηγούμενων, το Δικαστήριο σημειώνει ότι η εγγραφή στο όνομα του Δημοσίου Ταμείου – ως συνέπεια της απόφασης του Ακυρωτικού Δικαστηρίου – του οικοπέδου επί του οποίου είχε ανεγερθεί το κτίσμα (μία παλαιά συναγωγή) που ανήκε στο προσφεύγον μπορεί να εξομοιωθεί με μία παρέμβαση στο δικαίωμα του τελευταίου στον σεβασμό της περιουσίας του (βλέπε, *mutatis mutandis*, *Trgo κατά Κροατίας*, αριθ. 35298/04, § 54, 1 Ιουνίου 2009). Το Δικαστήριο οφείλει επομένως να αναζητήσει κατά πόσον η καταγγελλόμενη παρέμβαση δικαιολογείται υπό το πρίσμα του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1.

γ) Επί της αιτιολόγησης της παρέμβασης

68. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1 απαιτεί για μία παρέμβαση της δημόσιας αρχής στην απόλαυση του δικαιώματος στον σεβασμό της περιουσίας να είναι νόμιμη: η δεύτερη πρόταση του πρώτου εδαφίου του άρθρου αυτού δεν επιτρέπει μία στέρηση της ιδιοκτησίας παρά μόνον «υπό τους όρους που προβλέπονται από τον νόμο». Επίσης, η υπεροχή του δικαίου, μία από τις θεμελιώδεις αρχές μιας δημοκρατικής κοινωνίας, είναι μία έννοια σύμφυτη με το σύνολο των άρθρων της Σύμβασης (*Vistiņš και Perepjolkins κατά Λετονίας* [GC], αριθ. 71243/01, § 95, 25 Οκτωβρίου 2012, με τις αναφερόμενες αναφορές).

69. Εν τούτοις, η ύπαρξη μιας νομικής βάσης στο εθνικό δίκαιο δεν επαρκεί, αφ' εαυτής, για να ικανοποιήσει την αρχή της νομιμότητας. Πρέπει, επιπλέον, αυτή η νομική βάση να παρουσιάζει μία συγκεκριμένη ιδιότητα, ήτοι να είναι συμβατή προς την υπεροχή του δικαίου και να παρέχει εγγυήσεις κατά της αυθαιρεσίας. Προς τούτο, πρέπει να υπομνησθεί ότι η έννοια του «νόμου», σύμφωνα με το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1, έχει την ίδια σημασία με εκείνη που της αποδίδεται από άλλες διατάξεις της Σύμβασης. Έπεται ότι, πέραν

του να είναι σύμφωνοι προς το εθνικό δίκαιο του συμβαλλομένου Κράτους, συμπεριλαμβανομένου και του Συντάγματος, οι νομικοί κανόνες επί των οποίων στηρίζεται μία στέρηση της ιδιοκτησίας πρέπει να είναι επαρκώς προσβάσιμοι, συγκεκριμένοι και προβλέψιμοι στην εφαρμογή τους (*ομοίως*, §§ 96-97, με τις αναφερόμενες παραπομπές, βλέπε επίσης, *N.M. και λοιποί κατά Γαλλίας* (ουσία), αριθ. 66328/14, § 59, 3 Φεβρουαρίου 2022, με τις αναφερόμενες παραπομπές).

70. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει εξάλλου ότι το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1 δεν εγγυάται ένα δικαίωμα απόκτησης περιουσίας. Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι τα συμβαλλόμενα Κράτη οφείλουν να απολαμβάνουν μιας μεγάλης ελευθερίας για να ρυθμίζουν την απόκτηση ακινήτων και εγγείων αγαθών από νομικά πρόσωπα. Πρέπει πράγματι αυτά να έχουν την δυνατότητα να καθιερώνουν, σύμφωνα με το γενικό συμφέρον, τα μέτρα που είναι αναγκαία για την προστασία της δημόσιας τάξης και των συμφερόντων της κοινότητας επιτρέποντας ταυτόχρονα σε αυτά τα νομικά πρόσωπα να υλοποιήσουν τους δηλωμένους σκοπούς και στόχους τους (*Fener Rum Erkek Lisesi Vakfi κατά Τουρκίας*, αριθ. 34478/97, § 52, 9 Ιανουαρίου 2007, με τις αναφερόμενες παραπομπές).

71. Εν προκειμένω, το Δικαστήριο παρατηρεί εξ αρχής ότι η επίδικη διαδικασία αφορούσε ένα ακίνητο μη καταχωρισμένο αποτελούμενο από ένα κτίσμα το οποίο αναγέρθηκε και χρησιμοποιήθηκε από το προσφεύγον και από το οικόπεδο πάνω στο οποίο είχε κατασκευαστεί το κτίσμα αυτό. Το ενδιαφερόμενο άσκησε μία αγωγή με την οποία αμφισβητούσε τα συμπεράσματα της δεύτερης κτηματογράφησης και να του αποδοθεί η κυριότητα του συνόλου του ακινήτου αυτού. Προς τούτο, αυτό στηρίχθηκε, μεταξύ άλλων, στα συμπεράσματα της αρχής κτηματογράφησης που είχε πραγματοποιηθεί το 1930. Εν τούτοις, με μία απόφαση της 21 Μαρτίου 2008, το κτηματολογικό δικαστήριο απέρριψε την το αίτημα του προσφεύγοντος για δύο λόγους. Κατά πρώτο λόγο, στηρίχθηκε κυρίως στην έλλειψη έγκρισης του

Συμβουλίου των ιδρυμάτων και απόφασης του Συμβουλίου Υπουργών (πιο πάνω παράγραφοι 18 και 22). Κατά δεύτερο λόγο, διαπίστωσε ότι δεν υπήρχε αποφασιστικό αποδεικτικό στοιχείο που να επιβάλει την καταχώριση των επιδίκων αγροτεμαχίων στο όνομα του προσφεύγοντος. Από την πλευρά του, το Ακυρωτικό Δικαστήριο στηρίχθηκε επίσης στον προσωρινό νόμο του 1912 (πιο πάνω παράγραφος 23), επιπλέον των λόγων που έγιναν δεκτοί από το πρωτοδικείο. Το Δικαστήριο θα εξετάσει τους λόγους αυτούς χωριστά.

72. Προκειμένης κατά πρώτο λόγο της έλλειψης έγκρισης του Συμβουλίου των ιδρυμάτων και απόφασης του Συμβουλίου Υπουργών, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι μέσα στις παρατηρήσεις που του κατέθεσε, η Κυβέρνηση δεν ανέφερε τους λόγους αυτούς ούτε διευκρίνισε ποια ήταν η νομική βάση που απαιτεί τέτοιες άδειες για την αναγνώριση ενός τίτλου κυριότητας επί του επιδίκου εν προκειμένω ακινήτου. Βάσει των στοιχείων της δικογραφίας, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι το κτηματολογικό δικαστήριο εφάρμοσε τις διατάξεις του νόμου 2762 επί των ιδρυμάτων. Όμως, μην κάνοντας χρήση της δυνατότητας που προσφέρεται από τον νόμο 2762 της κατάθεσης μιας δήλωσης παραθέτουσας την περιουσία του και της απόκτησης επίσης του καθεστώτος του ιδρύματος (πιο πάνω παράγραφος 6), το προσφεύγον δεν είχε το καθεστώς του ιδρύματος συσταθέντος από μη μουσουλμανικών μειονοτήτων τον χρόνο κατά τον οποίο κατέθεσε την αίτηση που αποτελεί το αντικείμενο αυτής της διαδικασίας. Υπό τις συνθήκες αυτές, το Δικαστήριο δεν βλέπει πώς ο νόμος αυτός ο οποίος διέπει μεταξύ άλλων το καθεστώς της απόκτησης των ακινήτων από ιδρύματα, θα μπορούσε να εφαρμοστεί εν προκειμένω.

73. Είναι αλήθεια ότι το κτηματολογικό δικαστήριο θεώρησε επίσης ότι δεν υπήρχε κανένα αποφασιστικό αποδεικτικό στοιχείο το οποίο να επιβάλει την καταχώριση των επιδίκων ακινήτων στο όνομα του ενδιαφερομένου. Εν τούτοις, η σκέψη αυτή που διατυπώθηκε από το δικαστήριο δεν στηριζόταν πάνω σε κανένα πραγματικό στοιχείο και δεν λάμβανε υπόψη την πραγματικότητα της κατάστασης – η οποία περιγράφεται πιο πάνω – σχετικά με την κατάσταση του

επιδίκου ακινήτου (πιο πάνω παράγραφος 65). Πράγματι, δεν αμφισβητείται ότι μία συναγωγή κατασκευάστηκε το 1605 επί του επιδίκου οικοπέδου και ότι αυτή χρησιμοποιούνταν από το προσφεύγον επί αιώνες. Ακόμη και αν η χρήση του κτιρίου αυτού άλλαξε στην συνέχεια, προκύπτει ιδίως από την έκθεση πραγματογνωμοσύνης που συντάχθηκε στις 24 Απριλίου 2002 ότι το εν λόγω κτίσμα χρησιμοποιούνταν πάντοτε ως διοικητικό κτίριο από το Αρχιραββινάτο της Σμύρνης το 2002 (πιο πάνω παράγραφος 11), ήτοι μετά την άσκηση από το προσφεύγον μιας αγωγής για την καταχώριση του εν λόγω ακινήτου στο όνομά του (πιο πάνω παράγραφος 10). Πρέπει λοιπόν σαφώς να διαπιστωθεί ότι το προσφεύγον έχει ασκήσει επί του επιδίκου ακινήτου μία νομή αναμφισβήτητη, αδιάλειπτη και αδιατάρακτη επί περίπου τέσσερις αιώνες από την κατασκευή της συναγωγής. Εξάλλου, τίποτε δεν αφήνει να εννοηθεί εν προκειμένω ότι η νομή του επιδίκου ακινήτου ήταν χωριστή από εκείνη του εν λόγω κτιρίου.

74. Βεβαίως, από την επιτόπια αυτοψία η οποία πραγματοποιήθηκε από το πρωτοδικείο της Σμύρνης το 2006 (πιο πάνω παράγραφος 17) προκύπτει ότι το Αρχιραββινάτο της Σμύρνης είχε δηλώσει ότι είχε παύσει να χρησιμοποιεί το κτίριο αυτό, διευκρινίζοντας εν τούτοις ότι συνέχιζε να καταβάλλει τους σχετικούς φόρους ακίνητης περιουσίας. Το Δικαστήριο παρατηρεί ότι η Κυβέρνηση έδωσε έμφαση σε αυτήν την υποτιθέμενη εγκατάλειψη προκειμένου να δικαιολογήσει την απόφαση που εκδόθηκε από το κτηματολογικό δικαστήριο. Παρά ταύτα, στην απόφασή του, το τελευταίο δεν έδωσε κανένα βάρος σε αυτό το πραγματικό στοιχείο το οποίο, άλλωστε, αφορούσε το κτίριο επί του οποίου το ίδιο δικαστήριο είχε αναγνωρίσει στο προσφεύγον ένα υποκειμενικό δικαίωμα, δηλαδή ένα «*muhdesat*».

75. Για το Δικαστήριο, η αναγνώριση ενός υποκειμενικού δικαιώματος – ενός «*muhdesat*» - υπέρ του προσφεύγοντος επί του εν λόγω κτιρίου συνιστά ένα στοιχείο βαρύνον για την αξιολόγηση των πραγματικών περιστάσεων. Εν τούτοις, όπως εξήγησε η Κυβέρνηση (πιο πάνω παράγραφος 61), στο τουρκικό δίκαιο, το δικαίωμα αυτό δεν ισοδυναμεί με δικαίωμα κυριότητας. Επίσης, δεν

υποστηρίζεται ότι το κτίριο είχε ανεγερθεί πάνω σε ένα οικόπεδο που φέρεται να ανήκε εξ αρχής (*ab initio*) σε ένα τρίτο πρόσωπο ή στο Δημόσιο Ταμείο, και είναι πρόδηλο ότι το κτίσμα αυτό κατασκευάστηκε σε ένα μη καταχωρισμένο οικόπεδο. Πράγματι, το δικαίωμα κυριότητας του Δημοσίου Ταμείου – το οποίο ουδέποτε διεκδίκησε ένα τέτοιο δικαίωμα – αναγνωρίστηκε μόνον μετά την επίδικη διαδικασία.

76. Τέλος, το Ακυρωτικό Δικαστήριο στηρίχθηκε επίσης στον προσωρινό νόμο του 1912 για να δικαιολογήσει την μη καταχώριση του επιδίκου ακινήτου στο όνομα του προσφεύγοντος. Το Δικαστήριο παρατηρεί ότι, όπως υπογράμμισε η Κυβέρνηση, το προσφεύγον δε έκανε χρήση της δυνατότητας που του παρείχαν οι νόμοι του 1912 και τους 1935. Εν τούτοις, δεν διακρίνει πώς αυτή η παράλειψη της κατάθεσης μιας αίτησης το 1912 ή το 1935 θα μπορούσε να αποτελέσει ένα εμπόδιο για την απόκτηση ενός τίτλου κυριότητας επί του εν λόγω ακινήτου. Πράγματι, από την δικογραφία της υπόθεσης προκύπτει ότι η απουσία αίτησης με την έννοια του προσωρινού νόμου του 1912 ή της δήλωσης της λεγόμενης «του 1936» ουδέποτε απετέλεσε ένα εμπόδιο στην απόκτηση, από το προσφεύγον, της κυριότητας άλλων ακινήτων. Σε έναν πρώτο χρόνο, με την ιδιότητά του ως Αρχιραββινάτου της Σμύρνης, το προσφεύγον κατόρθωσε να επιτύχει την καταχώριση στο κτηματολόγιο ακινήτων τα οποία ήταν στην κατοχή του (βλέπε την απόφαση που εκδόθηκε στις 14 Απριλίου 1950 και στην συνέχεια επικυρώθηκε από το Ακυρωτικό Δικαστήριο στις 23 Σεπτεμβρίου 1957, πιο πάνω παράγραφος 7). Στην συνέχεια, όταν αυτό απέκτησε το 2011 το καθεστώς του ιδρύματος, αναγνωρίστηκε κύριος των ακινήτων τα οποία ήταν εγγεγραμμένα στο κτηματολόγιο υπό την ονομασία της «συναγωγής» ή του «τόπου λατρείας της εβραϊκής κοινότητας Καράτας της Σμύρνης» ή ακόμη «στο όνομα της εβραϊκής κοινότητας».

77. Λαμβανομένων υπόψη αυτών που εκτίθενται πιο πάνω, το Δικαστήριο έχει πεισθεί ότι η έλλειψη έγκρισης του Συμβουλίου των ιδρυμάτων και απόφασης του Συμβουλίου Υπουργών υπήρξε ο κύριος λόγος απόρριψης της

αίτησης του προσφεύγοντος για την καταχώριση των επιδίκων αγροτεμαχίων στο όνομά του. Όμως, οι προϋποθέσεις αυτές είχαν εφαρμογή κατά τον χρόνο απόκτησης ακινήτων από τα ιδρύματα που ανήκουν στις μη μουσουλμανικές μειονότητες οι οποίες έχουν δημιουργηθεί δυνάμει του νόμου αριθ. 2762. Κατά τον χρόνο κατάθεσης της αίτησής του, το προσφεύγον δεν υπαγόταν στην κατηγορία αυτή. Κατά συνέπεια, δεν μπορούμε να θεωρήσουμε ότι η μη καταχώριση των επιδίκων τίτλων ιδιοκτησίας, οφειλόμενη στην εφαρμογή διατάξεων οι οποίες ήταν εμφανώς ακατάλληλες για να κρίνουν την υπόθεση του προσφεύγοντος, ήταν προβλέψιμη. Πράγματι, ο ενδιαφερόμενος δεν μπορούσε να προβλέψει λογικά ότι η αίτησή του, ερειδόμενη επί των συμπερασμάτων του κτηματολογίου του 1930, θα απορρίπτονταν, ενώ αυτό νεμόταν το εν λόγω ακίνητο χωρίς τίτλο επί πολλά έτη, ακόμη και επί πολλούς αιώνες (βλέπε, *mutatis mutandis*, πιο πάνω αναφερόμενη *Fener Rum Erkek Lisesi Vakfi*, § 57, *Bozcaada Kimisis Teodoku Rum Ortodoks Kilisesi Vajfi κατά Τουρκίας*, αριθμοί 37639/03 και 3 άλλες, § 54, 3 Μαρτίου 2009).

78. Υπό το φως των σκέψεων αυτών, το Δικαστήριο εκτιμά ότι η επίδικη παρέμβαση δεν ήταν συμβατή με την αρχή της νομιμότητας και ότι επομένως παραβίασε το δικαίωμα του προσφεύγοντος στον σεβασμό της περιουσίας του.

79. Ως εκ τούτου, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 14 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΣΕ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 1 ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟΥ ΑΡΙΘ. 1

80. Στην βάση των ιδίων πραγματικών περιστατικών, το προσφεύγον παραπονείται για μία παραβίαση του άρθρου 14 της Σύμβασης σε συνδυασμό με το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1.

81. Λαμβανομένης υπόψη της σκέψης η οποία αναπτύχθηκε από το Δικαστήριο στην βάση του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1, δεν συντρέχει

λόγος γι' αυτό να εξετάσει χωριστά το παραδεκτό και την ουσία της αιτίας αυτής.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

82. Σύμφωνα με τους όρους του άρθρου 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της, και αν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλόμενου Μέρους δεν επιτρέπει παρά μόνο ατελή εξάλειψη των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εφόσον είναι αναγκαίο, στον παθόντα δίκαιη ικανοποίηση.»

83. Το προσφεύγον δεν υπέβαλε αίτημα δίκαιης ικανοποίησης μέσα στην προθεσμία που του τέθηκε για την παρουσίαση των παρατηρήσεών του επί της ουσίας ούτε επανέλαβε αυτό που είχε διατυπώσει στο έντυπο της προσφυγής του. Κατά συνέπεια, το Δικαστήριο εκτιμά ότι δεν συντρέχει λόγος να του επιδικάσει κάποιο ποσό για την αιτία αυτή.

84. Η σκέψη αυτή δεν παραβλάπτει παρά ταύτα ένα τυχόν δικαίωμα επανεισαγωγής της διαδικασίας το οποίο οι διατάξεις του εθνικού δικαίου μπορεί να παρέχουν στον προσφεύγοντα (βλέπε, σχετικά με αυτό, *Akvardar κατά Τουρκίας*, αριθ. 48171/10, 102, 29 Οκτωβρίου 2019).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Συνενώνει με την ουσία την προκαταρκτική ένσταση την οποία προέβαλε η Κυβέρνηση για την καθ' ύλην ασυμβατότητα της αιτίας βάσει του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1 και την απορρίπτει,*
2. *Κηρύσσει την αιτίαση βάσει του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1 παραδεκτή,*
3. *Αποφαίνεται ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1 της Σύμβασης,*

4. Αποφαίνεται ότι δεν συντρέχει λόγος χωριστής εξέτασης του παραδεκτού και της ουσίας της αιτίασης βάσει του άρθρου 14 της Σύμβασης σε συνδυασμό με το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1 της Σύμβασης.

Συντάχθηκε στα γαλλικά και στην συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 21 Μαρτίου 2023, κατ'εφαρμογήν του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού του Δικαστηρίου.

(υπογραφή)

Hasan Bakırcı

Γραμματέας

(υπογραφή)

Arnfinn Bårdsen

Πρόεδρος

Λέξεις μετάφρασης: 9.683 -Σελίδες: 36

Σελίδες πρωτοτύπου: 21

Επίσημη μετάφραση του συνημμένου εγγράφου από την γαλλική γλώσσα.

Αθήνα, 6 Σεπτεμβρίου 2023

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΕΤΡΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΜΕΝΟΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ & ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

Α.Μ. 113 ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

[ΥΑ 34908/2021 (ΦΕΚ 3149/Β/19.7.2021)]

Στουρνάρη 5 – Αθήνα 10683. Τηλ. +302103837096 – E-mail: apetrout@otenet.gr